Lumi és a mókus makkja

Egy halk esti mese a kedvességről, és arról, hogy a legszebb segítség néha csak annyi: leülünk valaki mellé, és meghallgatjuk.

Azon az estén, amikor a hold már a fák fölé emelkedett, Lumi a Kedvesség Erdejében ballagott hazafelé.

Ahogy a nagy tölgy mellett elhaladt, halk szipogást hallott a bokrok közül. Megállt, és fülelt.

Óvatosan félrehajtott egy ágat. Egy kis mókus üldögélt egy mohos tuskón, és a mancsába temette az arcát. A bozontos farka szomorúan lógott le a tuskó széléről.

„Mi bánt téged?”, kérdezte Lumi halkan, és leguggolt a tuskó elé.

A mókus felnézett, a szeme csillogott a könnyektől.

„Elejtettem az utolsó makkomat a patakba”, felelte remegő hangon. „Egész nap gyűjtöttem, és most üres kézzel megyek haza.”

Abban a percben a bokrok közül előugrott a róka.

„Semmi baj!”, kiáltotta vidáman. „Keresünk másikat! Hozok tízet is! Gyere, siessünk, mindjárt besötétedik!”

És már húzta is a mókus mancsát a patak felé.

De a mókus nem mozdult. A válla megrándult, és még mélyebbre húzta a fejét.

Lumi felmászott a tuskóra, és leült a mókus mellé. Nem szólt semmit. Csak ott volt, egészen közel.

Sokáig üldögéltek így, szótlanul. A patak halkan csobogott alattuk, a hold pedig ezüst csíkot rajzolt a víz tükrére.

„Milyen volt az a makk?", kérdezte végül Lumi, egészen halkan.

A mókus megtörölte a szemét. „Szép sima volt", mondta. „A tetején egy pici kalap ült, mint egy sapka." És ahogy visszagondolt rá, lassan elmosolyodott.

A róka is elcsendesedett. Visszajött, leült a fűbe a tuskó mellé, és most már ő is csak hallgatott.

Ahogy a mókus mesélt a makkjáról, a szomorúsága lassan elszállt. Az elveszett makk nem került elő. A szíve mégis könnyebb lett.

Amikor a hold már magasan járt, Lumi hazakísérte a mókust a kis odújáig. A róka egy marék friss makkot vitt utánuk, most már csendesen, sietség nélkül.

A mókus az ajtóban visszafordult. „Köszönöm, hogy meghallgattál", mondta halkan.

„Köszönöm a makkot", tette hozzá a rókának. „De még jobban esett, hogy leültél mellém, és nem szóltál."

Lumi aznap este lassan ballagott haza a csillagok alatt, és a Kedvesség Erdeje halkan álomba merült.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te mit csinálsz, ha egy barátod szomorú?
2. Szerinted miért nem segített a mókuson a nagy sietség?
3. Volt már, hogy valaki csak meghallgatott téged, és attól jobb lett?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-mokus-makkja/